

Hronov vykoupený špatným svědomím

Kdo z vás někdy zažil výměnu stoupaček ve starém domě, má v tuto chvíli jistý čtenářský náskok. Ačkoli bydlím v Praze v panelákové garsonce, jezdím na víkendy za maminkou do Liberce právě do takového starého domu, v němž se po výměně stoupaček a odpadů volalo již léta. Letos v červenci to konečně začalo vypadat nadějně - a čtyři dny před odjezdem na Jiráskův Hronov se nám ve schránce objevilo sdělení, že tedy 4. srpna se do toho pustí. I uklidnila jsem matku, že v úterý si navezou materiál, ve středu započnou kutat ve sklepech, ve čtvrtek se prokopou do prvního patra, v pátek k nám do druhého a v sobotu přijedu. A odjela jsem do Hronova.

V úterý jsem optimisticky naladěným hlasem volala domů. Maminka to zvedla podezřele rychle a suše mi sdělila: „Právě se nám z chodby prokopali do kuchyně. Vypadá to tam jak po výbuchu.“ Ve středu vtrhli do kuchyně samé, vybourali polovinu zdi a ve čtvrtek vytrhali všechny roury. A uprostřed toho třetí moje třiaosmdesátiletá maminka, kterou jsem ujistila, že až to vypukne, budu se smetákem, kýblem a hadrem v ruce stát v první bitevní linii.

A tak od úterý, milí divadelníci, slyším pod hlasy herců dunět sbíječky a mírou kvality vašich představení se stalo, do jaké míry se podaří přehlušit jejich zvuk a mé špatné svědomí. Mezi před-

staveními vybíhám s mobilem v ruce a zjišťuji stav libereckého bojiště. Ke cti a chvále maminky budiž řečeno, že netrvá na mém okamžitém návratu a zatím vystačila s duchovní podporou. Ovšem po telefonu se těžko uklízí. Ještěže mám v Liberci obětavou přítelkyni ...

Kdybych tu míru přehlušení svědomí obrazně vztáhla na celý letošní Hronov, pak mi ty sbíječky v duši utišili spolehlivě kluci z Karlových Varů s Holdenem stejně jako okouzující staré dámy z Loun, Čmukaři se Smolíčkem a trdnomyslným jelenem podobně jako belgický Kafka, slovenská Kapustnica či ruská Kouzelná jablka, z čehož je patrné, že nezáleží na věku ani na divadelním druhu či žánru. Záleží na opravdovosti, síle výpovědi, energii a radosti, která se od vás z jeviště k nám do hlediště přelévá. Málem jsem napsala též na profesionalitě provedení, ale budiž, řekněme že záleží na poctivé řemeslné dovednosti a míře zaujatosti, s níž se dění na scéně herci zmocňují. A pak je mi celkem jedno, zda se nazývají amatéři nebo profesionálové. Dokonce nezáleží ani na zkušenosti, neboť čtveřice ostřílených tvůrců předvedla v případě Escorialu divadlo, při němž sbíječky řvaly naplno.

Aniž jsme se domluvili, snažíme se v úvodních letošního Zpravodaje hledat odpověď na otázku, v čem je síla (nejen) amatérského divadla. Je to počínání poněkud bláhové. Vždyť Jiráskův Hronov se na to snaží odpovědět už bezmála osmdesát let. A ještě zdaleka s tím hledáním není u konce.

Radmila Hrdinová

DVA DOCENTI, HODNĚ KLASIKŮ A METODA

Typický Stanislavský! Spíš jako biomechanika. Možná taky trochu brechtovské to bylo.

Aleš Bergman
Jakub Korčák

rozhovor

Tedy?

J.K.: Je pravda, že jsem v Rusku studoval. Studoval jsem ale i jinde. Rusko tedy není jediný zdroj, ale nacházím tam mnohé inspirace.

A. B. : Já vůbec nejsem zastáncem toho, že bych měl jednoho guru a jenom prodlužoval jeho linii. Jak v pedagogice, tak v režijní práci má člověk řadu setkání a kontaktů, které na něho působí a které se v určitých souvislostech mohou uplatňovat. Z hlediska pedagogiky herectví pro mě bylo významné setkání s Alexejem Levinským, který dělá Mejercholdovu biomechaniku, nebo s profesorem Jurijem Avšarovem, který dělal cvičení Michaila Čechova.

J. K. : Já měl v Rusku možnost studovat u Marie Osipovny Knebel, která byla žákyní Michaila Čechova i Stanislavského. Byla zároveň pedagožkou Anatolije Efrose, Jerzy Grotowského a dalších. To je jedna taková pro mě významná osobnost. Studoval jsem ale i u Anatolije Efrose, Anatolije Vasiljeva a měl jsem možnost přihlížet režijní práci Jurije Ljubimova.

Takže se nedá říct, že byste byli věrní jedné metodě?

J.K.: To určitě ne. Pro mě je stejně důležitá shakespeareovská britská škola, kterou jsem měl možnost poznat při pobytu v Londýně, stejně tak jsem měl možnost poznat i německou školu, americká škola je pro mě zase inspirativní jinak, takže se mi skládá více faktorů.

A.B.: Ohledně vlivů z jiných zemí, máme s Jakubem společný kontakt, to byla paní docentka Marie Mrázková, velmi významná pedagožka pohybu a choreografka. Byla to žačka Dalcroze, tedy francouzské školy pohybu, a to je pro mě výrazný vliv, ona mě vlastně naučila dostat do sebe základní gramatiku hereckého pohybu a možnost nějakým způsobem herecký pohyb číst.

To, co vyučujete, je tedy vaše vlastní metoda?

J.K.: Já jsem přesvědčený, že má-li metoda fungovat, musí ji každý objevit sám. Může tak dělat na základě metod jiných, je dobře, když se přitom poučí, ale musí to stejně znovu objevit na základě své vlastní zkušenosti

Takže systém mistra a žáka u nás nemá šanci fungovat?

J.K.: To má. Pro mě bylo nesmírně důležité mít své vzory. Mohu se jimi nechat inspirovat, mohu na základě toho pochopit mnoho věcí, včetně omylů, ale přesně je kopírovat není v tvůrčí profesi možné.

A.B.: Metoda nesmí být nikdy strnulá, musí se neustále vyvíjet. Záleží na samotném pedagogovi nebo režisérovi, žáku či herci. Z mého pohledu je důležité, aby herce učili režiséři, kteří se sami setkávají se spoustou herců různých typů a přístupů a musí svůj přístup proměňovat podle toho, s kým pracují. Člověk sám se také stále učí, poznává nové věci a nějakým způsobem je tam pak může vkomponovávat. Má-li metoda být živá, tak nemůže být uzavřená.

Pochopila jsem správně, že přirovnáváte vztah režiséra a herce k učiteli a žákovi?

A.B.: Ne, řekl jsem to proto, že jsme oba s Jakubem jak pedagogové, tak režiséři, a dá se říct, že režisér, který pracuje delší dobu v nějakém souboru, do určité míry pedagogizuje.

V divadelním světě se stále skloňují jména Čechov, Stanislavskij, Brecht a další. Jak se díváte na to, že tato jména už bereme jako úsloví a často ani pořádně nevíme, o čem která metoda je?

J.K.: Všechny tyto metody jsou do značné míry zkreslované a mnohokrát se s tím ve své praxi setkávám. Každý z nás, když se s nějakou metodou setká, tak ji nějakým způsobem interpretuje, jako interpretujeme texty. A lidi, kteří jsou následovníky a zároveň dokážou věrně rozvíjet smysl toho, co oni dělali, je velice málo. Většinou jsou spíš ortodoxní vyznavači, kteří často skutečný smysl zatahují. To se dělo kolem Brechta, o Stanislavském ani nemluvě. V době, kdy byl Stanislavskij už nemocen, byla jeho metoda prohlášena za oficiální sovětský systém, ale ve značně pokřivené podobě. Metoda je vždycky spojená s velkou osobností, která něco vyznačuje.

A.B.: Právě třeba Metoda Lee Strasberga byla zcela spojena s jeho osobností, s jeho schopností pohybovat se na hraně psycho-terapie a režijního působení. Ale chtěl jsem

Taky se občas zaklínáte Stanislavským a Mejercholdem? Používáte slova Michail Čechov? Z toho, co nám docent Korčák vyprávěl ve škole a z reportáže ze semináře docenta Bergmana jsme vyrozuměli, že se oba hlásí k odkazu velikánů ruské moderní klasiky, že na ně dokonce v přímé linii navazují. Chtěli jsme si to ujasnit. Sešli jsme v půl druhé ráno v Čapkách. Docenti byli velice milí, ochotní a prý tak unavení, že už s námi ani nechtěli nic pít.

říct, že jak jste řekla ta tři jména – Brecht, Stanislavskij, Čechov – tak je třeba rozlišit, kde jde o pedagogickou metodu a kde o uměleckou. Není možné neustále srovnávat Brechta se Stanislavským. Stanislavského systém není umělecký systém, ale pedagogický. To, co vytvořil Brecht, je umělecká záležitost. A herecká metoda Michaila Čechova je opět spíše pedagogická. A ještě je tady problém, že velmi často jsou některé postupy skrze literaturu velmi těžko poznatelné. To je například velmi markantní u problematiky Čechovova psychologického gesta. Setkal jsem se s výklady, které byly diametrálně odlišné. Proto je dobré, když dojde k přímému kontaktu s někým, kdo se metodu učil přímo u pramene.

Až se rozhodnu stát se herečkou, jakou knihu si mám přečíst nejdřív?

J.K.: Declan Donnellan, Herec a jeho cíl. A pak samozřejmě Michaila Čechova.

A.B.: Když by to měla být úplně první kniha, co byste četla, tak bych řekl Richard Boleslavský a jeho šest lekcí o herectví. To je Stanislavskij v kostce. A je to velmi přehledné. Donnellan je vynikající, ale začínajícímu herci bych ho já asi nedoporučil.

Petra Hanušková a Zuzana Malá

Divadlo všedního dne

Palackého- Kudrnáčova.

Křepelková (s nákupní taškou): Dobrý den!

Petrů (s psíkem): Jé, dobrý den!

Křepelková: Tak co?

Petrů: Ále, dobrý, dobrý.

Křepelková: Jakpak se má Betyňka? (to je ten psík; Křepelková mávne rukou k němu)

Petrů: Ále dobrý, dobrý.

Křepelková: A je pořád taková čilá, vidíte?

Petrů: Víte, já si to už ani nedokážu představit bez nějakýho živýho zvířete doma.

Křepelková: ...a copak dělá manžel? (mávne druhou rukou na druhou stranu)

Petrů: Ále dobrý, no.

Křepelková: Jako co?

Petrů: Ále jo, uklízí po sobě.

Křepelková: Hm, tak nashledanou.

Petrů: Nashledanou.

Letadla.

Hlavní náměstí, asi 12:30.

Osoby: Dívka 1, Dívka 2 (uprostřed náměstí, s výhledem na letadla, která krouží nad náměstím)

Hoch 1, Hoch 2 (na lavičce opodál, s výhledem na dívky)

Dívka 1 (k Dívce 2): Tyjo, koukej, letadla!

Dívka 2 (k Dívce 1): No jo!

Hoch 1 (k Hochovi 2): Tyjo, koukej, ta je má!

Hoch 2 (k Hochovi 1): No jo!

Dívka 1 (k Dívce 2): Ale jsou dost nízko...

Dívka 2 (k Dívce 1): To jo!

Hoch 1 (k Hochovi 2): Hmm, dost nízko...

Hoch 2 (k Hochovi 1): To jo!

Dívka 1 (k Dívce 2): Ty jo, kdyby spadly dolu!

Dívka 2 (k Dívce 1): Ty jo...

Hoch 1 (k Hochovi 2): Ty jo, jak by to měla bez podprdy...

Hoch 2 (k Hochovi 1): Ty jo...

Dívka 1 (k Hochům): Nečum!

-kač-

BE HAPPY - ALE JAK JAKO?

diváci

Mě z toho třestí hlava, jak pořád opakovali to samé dokola.

**Já u divadla Kámen nikdy nevím, takže...
No asi mám gorilu v hlavě, víc na to
nemůžu říct.**

Dojem úplně šílenej. Asi na to nemám IQ.

Proč se mě ptáš andělko Proč se mě ptáš
andělko Proč se mě ptáš andělko Proč se
mě ptáš andělko Proč se ...

To není asi šálek mého čaje, no.. asi určitě.
Mají svoje specifikum, ale ...

No bylo to takové zvláštní. Nemůžu říct, že by se mi to nelíbilo, ale bylo to zvláštní. Byl to zase jiný pohled na amatérské divadlo. My taky hrajeme, ale tohle je jiný, asi modernější, my hrajeme postaru.

Líbilo se mi to. Celkově. Měli to hezky udělaný.

**Řeknu vám něco řeknu vám něco řeknu
vám něco řeknu vám něco**

Ááááááááááááááááááááááááááááááááááááááá

Usnula jsem, no...

..... (divák si zakrývá obličej
a prchá v naději, že ho nechytím

Od Divadla Kámen lze očekávat vyhraněně originální přístup k tématu, ať si zvolí, jaké chce. Tentokrát to bylo téma zvěstování, které Petr Macháček a jeho věrní prozkoumali od jeho biblické roviny až k té nejsoučasnější, v tomto případě dealerské. Bohunce tak nejprve zvěstovala Andělka narození dcery, posléze dealerka úžasně výhodnou možnost pořízení úžasného mobilu PQQ a do třetice kameník rozhodnutí věnovat jí svůj umělecky opracovaný balvan. A od té chvíle se roztáčí kolotoč neustálých návratů a pronásledování nebohé Bohunky, přičemž jde o to, že postavy si vedou svou a nikdo nikoho v té smrti zvěstování neposlouchá. Jen ta gorila vynofující se a opětovně mizející v šálach nic nezvěstuje, tedy kromě své vlastní existence a nesměle narůstající touhy po něžné komunikaci.

Macháčkův minimalismus dovedený do principu rytmicky se opakujících replik je zpočátku působný, leč postupně uspávající. Možná to byl ušlechtilý záměr, aby se ke konci týdne unavení seminaristé a lektori alespoň na jednom představení dosyta vyspali. A nebýt toho, že všechny postavy postupně začaly houkat jako lokálka před vjezdem do tunelu, tak se jim to i podařilo.

To, co Macháček jako autor tentokrát nabídl, není opravdu nové a divadlo už to v praxi stokrát vyzkoušelo. Oceňuji dokonale ukázněné herecké provedení, dodržující temporytmus s důsledností a přesností interpretů hudební partitury, použití hudby i udržení herecké stylizace, zvláště ženské postavy byly výborné. Ale přesto mám pocit nenaplnění a – na rozdíl od Marmelády i Žab - pouhé mechanické či dadaistické hříčky. Řečeno závěrečnými slovy hry - promiňte, ale cituji doslova - „jestli se tu třeba něco tak jako neprosalo...“

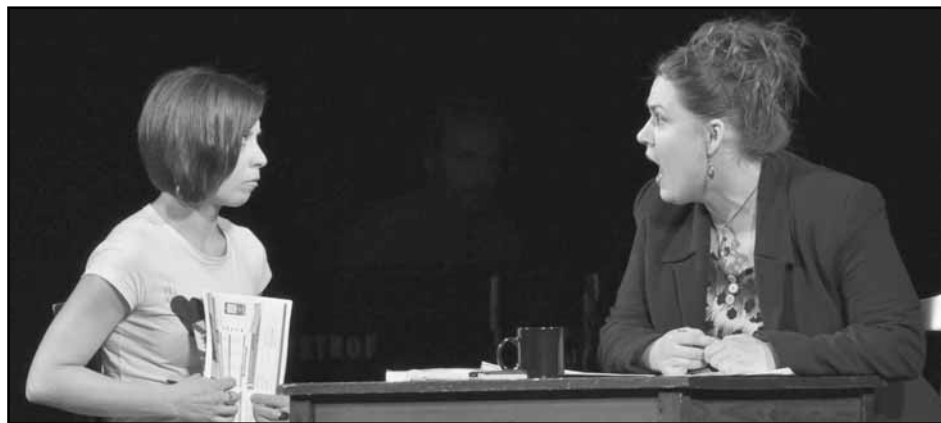
Radmila Hrdinová

P. S. Proč já? Proč zrovna já? Proč já? Proč zrovna já? Proč já? Proč zrovna já? Proč já? Proč zrovna já? Proč já? Proč zrovna já? Já jsem přece Radmila z Modřan

Petr Macháček

Zvěstování Bohunce

tvůrci

Petr Macháček

Jakým divadelním vývojem prošel Kámen od poslední inscenace k Bohunce?

Došli jsme už na takovou mez minimalismu, kdy jsme nechťeli jít dál, protože to bylo už pro všechny nesnesitelné. „Zdynamičtěli“ jsme to trochu a snažime se nedělat tolik kompromisů a používat pouze jednu složku minimalismu. V Bohunce je to opakuji se rytmus v abstraktních částech, v těch méně činoherních. Jsou tam samozřejmě opakuji se sekvence, ale tempo už je zase jiné. Nesmíme na to jít zkrátka úplně po hlavě.

Kde vznikl nápad na toto téma?

Už jsme ho měl u sebe dlouho. Je to poměrně jednoduché, protože si člověk řekne, proč se vlastně oslavuje Panna Maria, když toho zase tolik neudělala. Z toho jsme vycházeli. Pak jsme se dovzdělali, že to zvěstování prochází dějinami. Tak vznikla základní hříčka, a pak se do toho stavěly další drobné motivy.

Dá se říct, jak by vypadala ideální inscenace Divadla Kámen?

(smích) To nevím, to opravdu nevím. Měla by to být nějaká síla (smích) a nejspíš by to diváci neměli vnímat přes rozum, měli bychom jim to předložit tak, aby to vnímali například jako hudbu. Zatím o tom ale pořád jenom sníme. Ale třeba se to někdy, až bude-me staří, povede.

Měl někdo zájem o Vaše divadelní texty, které děláte s Kamenem?

No, musím říct, že ne. :-). Někdy se někdo ozve, ale většinou to nedopadne. Nikdo to zatím nezrealizoval.

Eva K.

ZVESTOVANIE KOMUNIKAČNEJ KATASTROFY

Ani kameň na kameni...
Ani kameň na kameni..
Ani kameň na kameni...

Bohunka sa nevie na nič rozpamatať.
Bohunka sa nevie nanič rozpamatať.
Bohunka sa nevie na nič rozpamatať.

P.S.

Priznám sa bez mučenia, že nepatrím k nadšeným vyznavačom minimalistického divadla. Najma preto, že obvykle minimalistická forma prináša aj minimalistický obsah. Najčastejšie konštatovanie o stave nejakých vecí. Napriek tomu si celkom rád spomeniem na Marmeládu Divadla Kámen z Prahy.

Autor a režisér Petr Macháček spracováva vo svojom divadle témy, ktoré nie sú nové. Venoval sa im už aj náš starý známy Anton Pavlovič, alebo Luigi (Pirrandello), alebo August (Strindberg), alebo Eugene (Ionesco), alebo Samuel (Beckett), alebo mnohí iní. V zásade sa teda venuje generálnej téme informačnej doby, totiž strate komunikácie. Nádherný paradox! Aj Zvestovanie Bohunce je, podľa mojho skromného názoru, o tom. Človek informačnej doby je obkľúčený informáciami a informačnými atakmi a stáva sa z neho obeť, ktorá už nevie, ničomu nerozumie. Hlasné jačanie je v tejto inscenácii vrcholným prejavom inteluktuálnych dispozícií Macháčkom vymyslených (naozaj vymyslených či iba odpozorovaných?) postáv. A ich jazyka, ktorý je horší ako svojho času vymyslené pydepe. Hovorí sa, že opakovanie je matka múdrosti, v tomto prípade je opakovanie matkou nezmyslu. Nie hry, nie inscenácie, ale reality, ktorú napriek všetkej artistnosti, napriek všetkému minimalizmu+, napriek všetkej štylizácii, predsa len táto inscenácia reflektuje. Nešťít sa humoru, občas až dadaistického, ale výsledok je neobyčajne smutný až tristný. Nie inscenácia, ale obraz o tejto dobe.

Spomenul som zopár klasikov, ktorí sa venovali tejto téme už v minulosti. Macháček ju teda nevymyslel, iba pod okolnosťami doby ju predložil v esenciálnej podobe. Čosi ako ude-né stahno obhryzené až na kosť. Herectvo tu naplňa autorský a režisérsky zámer, napriek mnohonásobnému opakovaniu režisér i herci dokážu vytvoriť napätie. Všetko je mini, všetko je de facto nezmyselné, aby vydalo napokon svedectvo o zmysle bezhodnotovej doby. Aj ten klavírny podkres, aj scénografia, aj ten vlečúci sa čas. Jediným naozaj ľudským prvkom na scéne je gorila. Nevie sa vynačudovať, prečo sa tak šialenou rýchlosťou vraciame k reči a spôsobom primátov.

Be happy, Bohunka and comp.

Vladimír Štefko

RECENZE RECENZE RECENZE

Les Separés

Monako

POSTMODERNĚ UJETÝ PRINC DÁNSKÝ

diváci

Docela pěkný. Ale co dělaly na jevišti ty želvy?

Dobrá. Od srdce a s nasazením.

Moc jsem tomu nerozuměl, ale bomba.

To jsem nevěděl, že se v Monaku taky hraje divadlo. No nevím....

Divný, ale Císař byl skvělejší.

Tráva, tráva, tráva.

Nevím, na mě jsou tyhle postapokalyptický obrazy světa trochu moc. Jsem rád, že si nevybrali mě.

Měl bych si přečíst Hamleta. Nebo radši ne?

Tomuhle říkáte Shakespeare? Takhle se to za nás nedělalo.

Mně se líbila ještěрка (Kája, 6 let)

To be or not to be? Be happy...

Je to vtipné, cosi to chce říct, ale těžko říct, co.

Bylo to krátký! Aspoň že tak!

Bylo to hrozně zvláštní – nepochopila jsem to asi. Zajímavá byla ta melodramatika – hudba se slovy. A kluci měli hezký těla! :-)

Mě se neptejte, já fakt nevím...

Lepší princ dánský než král španělský!

Včerejší jediné vystoupení monackého souboru rozdělilo řady diváků na dva nesmiřitelné tábory. Jedni volají: Takhle ne! a druzí demonstrativně: Bravo!

Když se na jeviště vřítla skupina rockerů v kůži a v maskách mickeymausů a dalších bizarních animálů, začalo mě to zajímat. Zvláště když se z krajního myšáka vyklubal slizce servilní Polonius a z ještěrky vlevo dole zhulená Ofélie. A když se k nim ještě z portálu připlazil chřestýš Laertes (kromě druhové příbuznosti se sestrou Ofélií je tu jemně předznamenán i motiv otráveného končře v závěru!), začalo to mít tu správnou postmoderní vrtuli.

Je zcela v logice věci, že Merkucio byl černý Pierot a Tybalt bílý Smrtihlav s pětimetrovými křídly albatrose. Ostatně celý souboj Monteků a Kapuletů připomínal tažení Dělnické strany mosteckým Chanovem. Zřejmě i v Monacu vědí své. Hamlet měl kulaté brýle a černý hábit – kdo nikdy nečetl či neviděl Harryho Pottera, nepochopí, neocení ani to, že dánského prince provázel nazrzlý Horatio a hrobníci vykopali místo lebky Yorricka mrtvolu profesora Brumbála. Kolem Hamleta neustále vířil jakýsi chór připomínající Burianův voiceband. Neumím natolik francouzsky, abych identifikovala to, co členové

voicebandu neustále mumlali, ale zdálo se, že jde o povzbuzující popěvek AS Monaco FC, čemuž by odpovídaly i typické červenobílé dresy a míč, který několikrát přistál v hledišti. Kdo mohl tušit, že ten, který ho chytí, bude vytažen na jeviště, aby přednesl svou verzi monologu Být či nebýt? A proč ho proboha chytal profesor Císař??? Od té chvíle bylo jasné, že Hamlet je přece jen tragédie. Zvláště, když se pan profesor pokusil atakovat několik fotbalových sboristů a Ofélii utrhl špičku ocásku.

Pak už Hamlet mířil rychle ke konci a poté, co rovněž zapojení seminaristé vynesli princovo tělo před Jiráskovo divadlo, přešlo představení v happening nikoli nepodobný tomu, jakým častují své diváky bratři Formanové. Pilo a radovalo se až do časných ranních hodin. Česky, slovensky, francouzsky i rusky.

To, co monačtí předvedli, byla čistokrevná postmoderna, o níž se loni tak zaujatě diskutovalo ve Zpravodaji. Zdá se, že za hranicemi postmoderna zažívá svůj nový boom. Tak co na 80. Jiráskův Hronov připravit čistě postmoderního Strakonického dudáka nebo Drahomíru? Pan profesor Císař ji má rád...

Radmila Hrdinová

RECENZE

William Shakespeare, Piérre Chermasoniére Hamlet or Bottled Gin

tvůrci

Piérre Chermasoniére

Vaše provokativní inscenace Hamleta má své velké zastánce, ale i odpůrce...

Toho jsem si vědom, ale považuji za samozřejmé, že každý divadelník má právo na svou interpretaci. I kdybychom chtěli, nemůžeme lidi donutit k tomu, aby měli stejnou představivost.

Herci, s kterými pracujete, jsou velmi fyzicky disponovaní, při některých kouscích, které provádějí na scéně, se doslova tají dech!

Naše skupina Les Separés nefunguje dlouho. Dali jsme se dohromady právě na celosvětovém amatérském festivalu v Monaku symbolicky na začátku 21. století. A vzhledem k tomu, že Monako nám dalo výborné podmínky pro práci, stali jsme se jeho reprezentanty.

Od koho tedy získáváte peníze na fungování souboru?

Možná se vám to bude zdát podivné, ale funguje spolupráce s majiteli zdejších kasin. A určitý příspěvek dostáváme i od kanceláře Alberta II., který je nejen příznivcem žen, ale také dobré zábavy.

Můžete sebe a svou skupinu představit blíže?

Já sám se divadlu a vůbec scénickému umění věnuji už mnoho desítek let. Moji rodiče sice divadelníci nebyli, ale umělecké prostředí jim nikdy nebylo cizí. Naši předkové pocházejí z Ruska, dokonce se tvrdí, že mezi nimi byl i samotný K.S. Stanislavskij (ale to není doloženo). Pokud jde o členy naší skupiny, jsou to vynikající talentovaní lidé prakticky z celého světa. Na zkoušky jsme příliš času neměli, protože jsou roztroušeni po celém světě, někteří z nich hrají i ve velkých kamenných divadlech, ale do tohoto projektu se pustili s obrovskou chutí.

A poslední otázka, která mi vrtá hlavou – proč má váš Hamlet podtitul Džín v láhvi (Bottled Gin)?

To je taková provokace, kterou si každý divák může vysvětlit podle svého. Berte to třeba tak, když se nějaká myšlenka, domněnka nebo pomluva vypustí mezi lidi, může způsobit i neúmyslně nejdůležitější tragédii. Jak to doopravdy bylo s Hamletem, a kde je pravda, na to si ovšem divák musí odpovědět sám.

-jas-

TAKHLE NE!!!

Nepíšu tuto recenzi s lehkým srdcem. Naopak, jen s lítostí hledám jednotlivá slova, jimiž bych vyslovil své zoufalství. Ale nemohu nevykřiknout: tudy cesta nevede!!! Neboť to, co jsme viděli včera v inscenaci Hamleta, bylo něco, co překročilo všechny meze. Horrible audit et visu, řekl by latiník: strašné vidět a slyšet. Co se vešlo na jeviště, co koho napadlo, co si kdo vymyslel nebo o čem slyšel či někdy viděl, tak se prostě použilo. Herectví se pohybovalo od deklamace 19. století přes nekonečné pauzy prožívání a až ke zrušení postavy k jakýmsi mluvčím, kteří nonšalantně a skoro lhostejně komentovali své činy a jednání zvenčí. Takto se slavné Být či nebýt proměnilo ve znuděné a prakticky zbytečné plkání, nikdo – ani sám herec – nevěděl proč se to říká, tím méně co říká. A když k tomu připočteme ještě fakt, že kolem Hamleta z neznámých důvodů jakýsi sbor provozoval rytmicko-pohybová cvičení, tak věru nechybělo příliš, abych povstal a to Takhle ne! zvolal během představení. V tomto duchu se nese celá inscenace. Najdou se v ní prvky happeningu – diváci jsou

vtahováni na jeviště, aby se účastnili radováněk dvora, závěrečného souboje Laerta a Hamleta a na konec vytvořili pohřební průvod a ne čtyři kapitáni, ale oni zdvihli tělo Hamletovo. A najednou nad tím se rozklepe mohutná a velkolepá scéna závěrečná ve stylu velkého výpravného divadla konce 19. století – takhle nějak se asi v době lesku a slávy velké měšťanské činohry hrávaly hry Sardouovy – jež mně nápadně připomněla začátek jedné inscenace (Nákup mosazi) Brechtova divadla Berliner Ensemble, kdy se na jevišti přišli dramaturg, filosof a subreta a začali se ptát, jestli se tímto způsobem dá ještě hrát divadlo. Brechta nemáme, zato máme postmodernu, která si už žádné otázky o smyslu a podobě divadla neklade. A dokonce právě takovou podivuhodnou směsici nabídne jako obrození divadla. Ne přátelé z Monaca, i když jste v rytmu rock'n'rollu s jižním temperamentem báječně roztančili scénu „předjezdů“ divadelního vystoupení, nelze než zvolat:

TAKHLE NE!

Jan Císař

RECENZE RECENZE RECENZE

Divadlo Prkno – SUZAT Veverská Bítýška

diváci

Bylo to dobré. Líbil se mi tvar jeviště jako ring.

Já nevím, já nemám ráda konverzačky, na můj vkus je to moc rozhádané, zakládat hru na tom že se tam lidi hádají, to je divný.

Pěkný. Pěkný to bylo. Jestli ten ring není až moc prvoplánový, ale v zásadě mi nevadil, prostě si tak vymezili hrací prostor a nepotřebovali stavět obejvák.

Mimicky velmi zajímavé.

Ze začátku jsem si od toho slibovala víc, byla jsem zvědavá, jak to dopadne, ale pak se to zvrtilo a nakonec nic moc.

Nepochopitelný konec. Proč se najednou ta hlavní představitelka rozhodla jít pro tu milenkou, když ji předtím vyhodila.

Měli jsme takovou situaci doma. To sedlo.

No, nic moc. Jednak nevím, jestli to mělo nějakou myšlenku. Snad jediné to tango. Tomu jsem rozuměla. A to se alespoň mohli naučit tancovat.

Měla jsem zůstat na sluníčku.

A: Možná jim měla dát přes držku hned na začátku.

B: No vona se snažila.

Hrozně drsně nasadili a pak už neměli kam dál.

Dost křičeli.

No nevím. Těžký téma.

Líbil se mi samotný text. Ale měla jsem problém s výslovností hereček. Když křičely, tak jsem jim nerozuměla.

Mě se to moc líbilo, scéna i text, herci byli úžasní.

Mě to hodně zasáhlo. Hodně to vypovídalo, strašně silně. Ukazovalo to názor na věc, která se moc neřeší, a když se řeší, tak se řeší hrozně jednostranně.

ROVNER VERSUS TELEVARIETÉ

Stalo se, co se někdy stává. Soubor si vybral text hry, u nás dosud neuvedené (z díla argentinského dramatika Eduarda Rovnera se na domácích scénách objevila jen jeho hra Vrátila se jednou v noci) a prezentoval ji divákům ve zcela jiné podobě, než v jaké byla napsána. Eduardo Rovner, dědic marquezovského magického realismu, napsal strindbergovskou úvahu o (ne)možnosti proměnit setrvalou podobu manželského svazku do jiného rozměru (i proto není titul hry přeložený moc přesně – nejde o společnost, ale spíše o společenství podle vzoru manželství), která je psaná dramatickým, lehce konverzačním, lehce absurdním dialogem, v němž postupně z neschopnosti komunikace a porozumění mezi partnery dochází k fyzické manipulaci na hranici, která lehce může sklouznout až k původně nezamýšlené smrti.

Nic z toho jsme ovšem v inscenaci Divadla Prkno z Veverské Bítýšky neviděli. Režisér s herci přečetli hru jako banální manželskou frašku a v tomto duchu ji i inscenují. Trojice postav ztratila veškerou naléhavost i tajemství a proměnila se v třeskutě veselé karikatury. Zatímco u Rovnera vstupuje do příběhu Osvaldo zcela zasažený nesdělitelnou jedinečností setkání s Magdou, tady je to koktajlící a šklebící se paňáka, který své špatné svědomí z primitivního flirtu překřikuje ublíženě obranářským tónem („Ona mě držela za ruku!“). Anna je nepříliš vábná cuchta a domácí fúrie a Magda uhihňaná slepička natřásající si růžové peří, kterou si opravdu nelze představit, jak vede kurzy sebeovládání a meditace, natož aby dokázala soudného mužského něčím okouzlit. Z magického realismu či strindbergovského jiskření jsme rovnýma nohama skočili do rozjuchaného skeče silvestrovského Televariété.

Uzavření děje do provazů boxerského ringu ničemu nepomohlo, navíc zůstalo jen u rámce, s nímž se nijak výrazně nepracovalo. Herci setrvávají ve svých zkarikovaných postavách, si jen odskočili, lokli si z lahve – a show must go on. Diváci se samozřejmě dobře bavili, protože netušili, že z Rovnerova textu zbylo jen zborčené a smyslu zbavené torzo.

Radmila Hrdinová

CENZURA RECENZIE

Eduardo Rovner

Společnost

SPÁNEMBOHEM SE MĚJTE RÁDI

Po svém si Divadlo Prkno z Veverské Bítýšky zřejmě vyložilo hru, která se nepochybně pokoušela nahlédnout odvěký problém manželského trojúhelníku, a v mylném zacílení přecenilo komické či bizarní situace a zaměnilo jejich výklad podle vzoru lehce šimrajícího bulváru. Tato záměna žánrů se nedala vyvážit ani režijním „nápadem“, který uzavřel (snad po vzoru Dürrenmattova Play Strindberg) aktéry do náznaku boxerského ringu. Režie ale s tímto principem nakládá nedůsledně a prakticky jej nerozvíjí, ani negraduje.

Byl jsem po přečtení Rovnerovy hry zvědav, jaký přístup tvůrci inscenace zvolí. Žel bohu šli cestou nejmenšího odporu. Škoda. Ta hra, třebaže ve zvláštně nadsazeném zorném úhlu, o něco usiluje. Oni se patrně nechali svést jejím závěrečným řešením – neřešením. Nechali se zlákat svůdnou bludičkou prvního čtení a vidinou úspěchu u publika. Inu, jak pochopitelné.

Je to hezké, když se mají rádi dva až tři.

Karel Kríž

Jarka Vykoupilová

V programu uvádíte, že celý vývoj inscenace byl obtížný, v čem hlavně?

Největší úskalí byl text. Hodně jsme seškrtávali, prošli jsme takovými fázemi, že jsme se naučili text, který jsme následně museli zapomenout, stále jsme se báli, aby nepadlo napětí, abychom neztratili temporytmus, ta inscenace by normálně trvala dvě hodiny, kdyby nebyla seškrtaná. Takže v tom byl docela zmatek.

Bezespornu velmi zajímavou složkou vaší inscenace je scéna, kdo s ní přišel?

To je práce Pavla Vašíčka – režiséra. Ve scénáři o ničem podobném není zmínka, tam se to odehrává v klasických kulisách bytu, jsou tam dokonce pověšené ještě nějaké dětské obrazy. Ten ring ale bezvadně funguje a dává tak i šanci nám, trochu si odfrknout, protože to během představení potřebujeme – třeba se napít. Naznačuje to, že pokud chceme s někým být, je to někdy boj.

Při představení za své postavy vehementně bojujete, co mimo ně? Dokážete jejich chování pochopit?

Snažili jsme se. Samozřejmě doma bychom nemlátili vším a nekřičeli bychom tolik, ale jsme na divadle. Šli jsme ale samozřejmě po logice, takže procházíme různými fázemi, nejdřív se nechce věřit, pak „hysterčí“, pak se smiřuje, pak odpouští. Jako kdybychom to prožívali my, i když v realu by to trvalo déle. Na jevišti se to odehraje ve zkratce. Ale doufáme, že některým divákům to připomene něco, co zažili, cítili či na to pouze pomysleli.

Na jednotlivé repliky reagují jinak chlapi a jinak ženy – vnímáte to?

Ano, takovou zkušenost máme. Ženský fandí někomu jinému než chlapi a po představení někdy vznikají zajímavé diskuze, kdo vlastně je ta pozitivní a kdo negativní, kdo ublížil, komu ubližuje. Hodně lidí nám také říkalo, že je hezké, že to má otevřený konec, kdy není jednoznačné, jak to tedy dopadne.

Eva K.

SEMINÁŘE SEMI

S

úvod do scénografie

lektor: Kateřina Baranowska

KDYŽ KOUKÁM NA TO POZADÍ, NAPADÁ MĚ SLOVO CHAOS

„Připadá mi taková romantická.“ „Já bych řekla spíš rozpolcená.“ „Je to žena, do které bych se hned zamiloval.“ „Když koukám na to pozadí, napadá mě slovo chaos.“

Když jsem vstoupila do místnosti, kde se odehrával seminář S jako Scénografie, kterou vede Kateřina Baranowská, slovo chaos mě napadlo taktéž. Vlastně jsem také chvíli uvažovala, jestli jsem si náhodou nespletla místo. Nebo možná planetu. Ve třídě totiž mezi normálně vypadajícími seminaristy postávaly či posedávaly zvláštní bytosti. Hned u vchodu si jedna slečna v tričku potřísněném barvou a s rukou v obrovském krunýři namáčela vlasy pod vodovodem a vtírala do nich šampón. Další dívka měla ve vlasech zapletené rohy a blížila se k ní žena s nůžkami v ruce a se šíleným výrazem v obličeji. „Hlavně sebou nešij,“ upozorňovala dívku. A všemu vévodila slečna v papírových šatech s růží ve vlasech (později se ukázalo, že je to vlastně šíp) stojící před plátnem potřísněným barvami. Náš fotograf ji celou dobu vášnivě fotil. „A o co byste řekli, že té osobě jde?“ ptala se zrovna Kateřina Baranowská. „No, mě se zdá, že se snaží být nenápadná, schovává se před světem. Je zkrátka uzavřená,“ odpověděl jeden normálně oblečený mladík. A já konečně pochopila. Neocitla jsem se v žádném Boshově obraze, ale na praktickém scénografickém cvičení. Seminaristé byli rozděleni do skupinek, dostali přidělená znamení zvěrokruhu a měli vytvořit instalaci, která by vyjadřovala jeho vlastnosti. Zrovna se prezentoval Střelec.

„No tak já jdu teď na Zajíce, přišel bych asi tak za čtvrt hodiny,“ prohlásil náš fotograf Ivo a přitom se zálibně podíval na dívku Raku, která se zrovna připravovala pózovat. V průběhu dne se vystřídalo znamení několik. Kromě obětujícího se raka, to byl ještě pohodlný a života si užívající lev (ale pozor na dráčky!) a také znamení, jehož název jsem sice nezachytila, ale celá instalace jakoby mi vypadla z duše (tvor ambiciózní, smysl pro řád a mystiku, uzavřený, povýšený). Tak, že by to byl stír?

Psát o dílně, která je založena na výtvarném tvaru, je docela těžké. Proto raději nechám čtenáře kochat se krásnými fotkami (náš fotograf skutečně fotil jako zběsilý) a rozloučím se myšlenkou, že pokud Kateřina Baranowská chtěla seminaristy uvést do scénografie, tedy naučit je charakterizovat prostředí a postavy pomocí výtvarné složky, po tom, co jsem dnes viděla, myslím, že se jí to velmi povedlo.

-peh-

Prezentace práce seminářů a dílen K(n)MD JH

Sobota

10:00 – 10:40 Park A. Jiráska
Dílna Ž (jako Žonglování) Adély Kratochvílové
Seminář O (jako Odjinud) Feng-yün Song
Seminář H (jako Herectví) Aleše Bergmana

11:00 – 11:30 Scéna v ZŠ na náměstí
Seminář S (jako Scénografie) Kateřiny Baranowské
Seminář PDT (jako Proces Divadelní Tvorby) Vladimíra Zajíce a Majky Kotisové

11:45 – 12:00 tělocvična ZŠ Palackého
Dílna RA (jako Recovered Alchemy) Guillerma Horty Betancourta

12:15 Jiráskovo divadlo
Dílna TIP (jako Theatre for Young People) Michala Hechta

Pozor!

- při vstupu do prostoru tělocvičny ZŠ Palackého je nutné se zout
- do hlediště Jiráskova divadla s sebou nenoste nápoje a jídlo.

Zlomte vaz!

proces
divadelní
tvorby

PDT

lektor: Marie Kotisová a Vladimír Zajíc

základy
divadelní režie

R

lektor: Karel Kříž

DEŠTNÍK, UBRUS, VĚTEV

Dvojice lektorů pracuje na Jiráskově Hronově už dlouhá léta. „Před šesti lety nad námi bděl divadelní bůh a tak ze skupiny vzniknul DRH (soubor vznikl při Jiráskově Hronovu 2006, od té doby se seminaristé z různých míst a souborů scházejí a vytvářejí inscenace, které pak prezentují na JH – Ženitba, Noc v čase slunovratu). „Teď se po letech stalo, že jsou tu znova lidé velice aktivní, takže je občas až musíme brzdit...“ shodují se oba lektoři.

A jak PDT (Režijně - herecko - dramaturgický seminář), s podtitulem Od slova k jevištnímu tvaru, vypadá letos? „Na rozdíl od jiných seminářů, které jsou zaměřeny výhradně na jednu složku (řeč, režii apod.), u nás je to takový komplex jednotlivých částí tvorby inscenace. Takže naše dny jsou rozděleny do dvou částí – části společné a skupinové. Na počátku jsme se ptali, kdo chce režimovat, kdo dávat dohromady texty a kdo hrát,“ objasňuje Vladimír Zajíc.

Ráno tedy začínají všichni seminaristé dechovými, hlasovými a pohybovými cvičeními, pak přijdou na řadu etudy. Pro tento účel byly vytvořeny čtyři skupiny se čtyřmi režiséry.

„První den jsme každé skupině dali tři předměty a oni měli během čtvrt hodiny vymyslet příběh. Krátkou etudu, situaci. A pak jsme jednotlivé ukázky společně rozebírali.“

„Druhý den dostaly všechny skupiny tři stejné předměty - deštník, ubrus, větev z lípy. Pro nás bylo zajímavé, že nikdo nebral ty předměty jako konkrétní věci, ale rovnou jako metafory. U dvou skupin se objevilo téma biblické archy - jedna skupina měla situaci, kdy se archa začala stavět, a ta další mapovala situaci před vyplutím. Takže se to pak dalo docela dobře spojit v příběh.“

„Třetí den jsme spojili hudbu s automatickou kresbou. Seminaristé poslouchali se zavřenýma očima hudbu a kreslili, co je napadá. Inspirovali se hudbou, čerpali ze svých pocitů.“

V druhé části dopoledne se seminaristé dělí na dvě pracovní skupiny.

Jedna skupina postupně dramaticky-dramaturgicky - režijně - herecky zpracovává příběh, který se inspirovat hrou Mlynář a jeho dítě, Duchem z Hamleta a čarodějnicemi z Macbetha. Právě se zkouší scéna Hospoda o Silvestru. Je to scéna, do které se prolíná venkovský život, duchařina a motiv smrti. Teprve se aranžuje - scénky se nahazují nahrubo. Režisér sice vymyslel několik efektních momentů, ale herci zatím nejsou schopni úplně si porozumět s tím, jak by měl celek vypadat. A tak je opouštíme - ostatně Majka Kotisová nad nimi bdí, dává připomínky, nutí k diskuzi ty, kteří právě nejsou na place. Aby konečný tvar byl srozumitelný nejen těm, kdo na něm právě pracují, ale i divákům.

Přecházím do vedlejší třídy, kde pod dozorem Vladimíra Zajíce pracuje druhá parta na Čapkových Apokryfech Svátá noc a Ukřižování. Řeší se tu právě situace, kdy manželka vyčítá manželovi, že vzal na noc do stodoly těhotnou Pannu Marii... Nechejme je tedy pracovat a po špičkách se vzdalme.

-jas-

Tady to funguje.

V předvěčrejším Zpravodaji 6 jsem četla rozhovor s Karlem Křížem a dnes se jdu podívat na jeho seminář. Přišla jsem ve chvíli, kdy se dva „herci“ a jedna „režisérka“ pokoušejí o jevištní ztvárnění motýlí epizody ze hry bratří Čapků Ze života hmyzu. Ostatní sedí kolem a sledují jejich snažení, občas sami vznesou nějaký nápad či se na něco zeptají. Je na nich vidět, že je to zajímavé.

Na školní tabuli vidím nějaká čísla - označují 13 vybraných situací s určením, kdo bude režisér a koho si obsadil do rolí. Právě se nacvičuje desítka: půvabná motýlí slečna svádí motýlího samečka-básníka. Její snaha se mívá účinkem, básník je prostě nekňuba a raději prchá psát další nesmrtelné rýmy, než by plnil motýlí smysl života.

Hledají se významy, důrazy, kam dát pomlku a kde zrychlit, neustále máme na mysli, co ta která postava v daném okamžiku cítí, co je její priorita. Karel Kříž sedí vedle momentální režisérky a aktivně jí pomáhá radami, které jsou obecně platné. Stačí půlhodina a už mám zaznamenané pár poznámek. Znáte to - některé poznatky člověk v sobě má, ale dokud je neslyšíte řádně zformulované, jakoby vám nedocházely. Tentokrát mi vůbec nedělalo potíže napojit se na energii třídy a s potěšením sleduji výsledky jejich práce.

Pan Kříž ve svém rozhovoru řekl, že práce režiséra se nedá naučit, lze jen nabídnout pár rad. Lituji, že musím odejít a těch rad si nevslechnout víc.

-adělka-

Město Hronov se začalo pomalu přehřívát.

Proto na něj, ve snaze ho trochu zchladit, bohové seslali v neděli večer déšť. Zbytečně. Nadšení divadelníků déšť (naštěstí) nezchladil, snad je pouze odradil od návštěvy Tritonu.

Představení Ruby a Garnet jsem si velmi užila. Viděla jsem ho už v dubnu na mezinárodním festivalu dětského divadla v Ostrově, kde dívky hrály anglicky. Díky tomu, že jsem text znala, mohla jsem si teď plně vychutnat jejich herecké výkony. I ostatní zahraniční diváci říkali, že ačkoliv nerozuměli slovům, smysl hry pochopili. Všichni jsme si velmi pochvalovali mladé herečky a režiséru tohoto hezkého, dojemně lidského příběhu.

Představení Tanec, Tanec mě zklamalo. Upřímně řečeno, první taneční část mi přišla značně amatérská – bohužel v negativním slova smyslu. V druhém – pantomimickém – bloku mě potěšilo, že jsem v jedné části poznala povídku A. P. Čechova Úředníková smrt. Ale s Čechovem to moc společného nemělo. Měla jsem problém hlavně poslední sekvenci – nevyrozuměla jsem, jaký byl vlastně vztah mezi postavami.

Příjemným překvapením byl pro mě Kafka – Zpráva pro jednu akademii od herců z Valonska – Belgie. Zajímavá adaptace monologu, dobré herectví, zábava. Díky využití třech jazyků a vizuální složce bylo vše dobře srozumitelné. Tento monolog jsem viděla na scéně již několikrát, ale nikdy v takovém zábavném zpracování, které přimělo diváka k přemýšlení nad tím, kdo je vlastně člověk a kdo je zvíře.

Slovenské představení Kapustnica mi přišlo velmi vtipné. Ačkoliv jsem nerozuměla slovům, zápletku jsem pochopila a byla jsem schopna smát se společně s českými diváky. Vizuálně zajímavá, efektní scéna a dobré herectví. Chudáka Ufónika musely po představení hodně bolet nohy! Ale zelňačka mu jistě dodala sílu.

Různorodá představení, která jsem v minulých dnech zhlédla, v sobě nesla lidská poselství, bavila, ale zároveň přiměla publikum k zamyšlení a také k tomu, aby si vychutnali jednotlivé elementy představení.

To považuji za jeden z cenných aspektů jak jednotlivých divadelních představení, tak i celého festivalu Jiráskův Hronov.

Joke Elbers, Nizozemsko

Diskuzní klub

...probíhá v přátelském duchu. V pozdních večerních hodinách, obzvláště na konci týdne, už není mnoho vůle na krvavé konflikty. Proto bývá moderování účelné (zvláště, je-li důsledně vedeno), reakce vcelku případné a diskuse plodná. Muži hovoří nebo spí. Ženy buď mlčí nebo mluví, a to buď ostýchavě (mladší ročníky) nebo stále, a informace bývají často zdvojeny. Ale všichni si vesměs rozumějí a docházejí k tomu nejdůležitějšímu – tříbení názorů na divadlo a herectví.

Probírají se odehraná představení, témata zcela v závislosti na libosti diskutujících (letošními diskuzními kluby se line téma dramatické výchovy a prezentace jejích výsledků, jindy jsou řešeny konkrétní detaily představení, jindy se vede řeč o poslání divadla jako takového).

Účastnila jsem se několika setkání diskuzního klubu a jistá intimní atmosféra se mu nedá upřít: schází se relativně stabilní počet lidí (cca 20 osob) a obličeje jsou víceméně známé. Někdy je přítomen diskutovaný soubor, jindy ne. Každý má po ruce svůj oblíbený hronovský nápoj, ať už to je Frolíkova káva, jeden z ďábelských míchaných nápojů nebo kofola z náměstí. Na rozdíl od velkého „PC“ je toto v pravém smyslu slova „klub“. Nikoliv noční.

-kač-

Problémový klub

Den pátý

VE SCVRKLÉM PŘÍBĚHU CHYBÍ SLEČNA

Čtvrteční moderátor Ján Zavorský nastoluje v úvodu problémového klubu téma dramatická výchova, v souvislosti s představeními Ruby a Garnet a Je to naprosto jisté. Místo obligátního demonizování dramatické výchovy, na jaké jsme v PC zvyklí, zahájil Jan Císař zasvěcenou charakteristikou a obhajobou tohoto oboru. Přes veškerou hodnotu a všechny předpoklady, které dramatická výchova má, je ale podle něj velmi komplikované překročit od výchovy ke skutečnému divadlu, které vyžaduje vnitřně hmatový prožitek a hereckou akci. Dětská představení je pak obtížné hodnotit. Strakonické představení přes nesporné hodnoty nemá dramatický tvar, v případě Ruby a Garnet je možné hovořit o jeho nástinu. Děti v podstatě není možné dovést k pevně fixovanému tvaru, nahlížíme zpravidla do neukončeného procesu. Mnohem větší šanci než činohra ale představují pro dětské divadlo loutky. Nespornou hodnotu dramatické výchovy, stejně jako scénického tance a dalších kolektivních uměleckých aktivit dokládá Alena Zemančíková výsledky pětiletého sociologického výzkumu orga-

nizovaného NIPOS-ARTAMA. Zdůrazňuje ale, že není podmínkou prezentovat výstup z těchto aktivit. Anekdotu strakonického souboru ale pokládá za velmi příjemné gesto, děti působí svobodně a vystupují velmi uvěřitelně. I Jakub Korčák vidí v představení jasné zárodky hodnot, které divadlo může dětem pro jejich rozvoj nabídnout: celostní tělovou zkušenost, schopnost vztahovat se ke světu celou svou bytostí, vstupovat do situace a nejen ji vnímat, v ideálním případě získat nad tím vším tvořivý nadhled.

U pražského Krvavého kolena ocenili lektori úctyhodné vytvoření obrazu reálného světa prostřednictvím propracované scénografie s nejrůznějšími důmyslnými mechanismy. Jan Císař ale spatřuje problém ve vyprávění příběhu, který soubor nezvládl podat tak přesně a sugestivně, aby se ho dařilo udržet v hororové rovině. Situace se nepropojují, není dostatečně jasné, jak to s tím „kumbálkem“ přesně je a scéna střetu s Krvavým kolenem nepřináší dostatečné vyvrcholení. I podle Jakuba Korčáka má ale hra samotná velký potenciál a silný obsah,

v množství nápadů se ale možná nepodařilo vytvořit správnou hierarchii, navíc - zřejmě z technických důvodů - vázl rytmus. Podle názoru z pléna mohlo ovšem jít o problémy konkrétního úterního představení. Nakonec je řeč o „kumbálku“, Alena Zemančíková v té souvislosti připomíná Labyrint světa a ráj srdce.

Bytostně francouzské zázemí literární předlohy popradské Kapustnice přibližuje Petr Christov. Román rezonuje s tradicí „dobrého venkovského života“; příznačné pro Francouze je i kolo, které autoři inscenace vhodně použili k rámování příběhu. Celkově jde o půvabnou, velmi dobře udělanou zábavu. K tomu se připojuje Vladimír Štefko, který si obzvlášť cení citu pro míru, i když by text v této úpravě mohl svádět k mnoha násilným aktualizacím. A ani téměř klaunské herectví nepřekryje tklivé povzdechnutí, že se svět kazí. Komédie ostatně v původním slova smyslu neoznačovala jen legraci, ale divadlo jako takové. Ján Zavorský chválí i kostýmy a svícení, v poněkud scvrklém příběhu mu chybí slečna.

-jah-

Vážený pane,

píšu z festivalu AMATÉRSKÉHO divadla, sedíc před budovou divadla v Hronově. Tedy už asi tušíte, že se stejně jako Vy nacházím na JH, ale asi netušíte, že nejsme na přehlídce ČINOHERNÍHO divadla. Jak jste to říkal na PC? Že nějaké drobníčky zabírají místo činohře?

JH je ojedinělá záležitost a návštěvníci festivalu mají veliké štěstí, nabízí se jim možnost zhlédnout v hlavním programu tři desítky představení ze všech divadelních oborů a ucelit si tak vlastní obrázek o veškeré možné činnosti milovníků divadla jakéhokoliv věku, národnosti a zaměření. Dalo by se zjednodušeně říct, že se vám poodkryje vzorek toho, co se v amatérském divadle urodilo za poslední rok.

Uvědomte si prosím existenci LOUTKOVÉHO, DĚTSKÉHO, STUDENTSKÉHO, tzv. EXPERIMENTUJICÍHO, divadla POEZIE, PANTOMIMY, POHYBOVÉHO divadla a SCÉNICKÉHO TANCE. Nikde jinde u nás není k vidění taková pestrost amatérského divadelního umění jako právě tady v Hronově. O všech oborech se trochu málo dozvíte právě tím, že se podíváte na různá představení - odlišné divadelní směry.

Kdybyste tu (doopravdy) byl, snad byste dokázal vystoupit ze zajetých kolejí a nechal se jemně osvěžit pro vás podle všeho neznámou vodou, třeba jen po kotníky. A přijímat a nasávat a ochutnávat a vstřebávat a neodmítat a neodsuzovat a oprostít se, odtrhnout se a nechat na sebe působit ať už cokoliv z výše uvedené nabídky.

Přijďte a uvidíte, že nejen činohra Vás může okouzlit a oslnit. Dokonce, což je nádherné - ani DIVADLO není to jediné na světě!

s úctou ke všem divákům a divadelníkům
Jasanka Kajmanová

soutěž

Situace

dnes

včera

Pojmenujte situaci.
Doplňte dialog.
Vyslovte myšlenku.
Napište mikropříběh.
Každý den vám nabídneme
němou situaci.
Rozehrajte ji slovy
a návrh vhodte do
žluté konve na náměstí.
Vítězné řešení otiskneme
a výherce odměníme.
SMS posílejte na telefon:
723 607 104.

Protřepat, nemíchat.

Výherce získává pět obrázků
a pět písňálek.
Přihlaste se v redakci
Gratulujeme.

Ohňostroj, neprůjezdnost, neparkovatelnost

V době konání letošního Jiráskova Hronova dne 8. srpna 2009 bude od 20.00 do 23.00 hodin úplně uzavřena ulice T. G. Masaryka, Jiráskova a náměstí Čs. armády. Důvodem uzavěry je ukončení Jiráskova Hronova ohňostrojem. Vyzýváme řidiče, aby sobotu 8. srpna 2009 od 11.00 hodin neparkovali a neponechávali svá vozidla na náměstí Čs. armády a v přilehlé ulici mezi základní školou a Jiráskovým divadlem. Tyto parkovací místa budou ohraničená a uzavřená. Dále vyzýváme řidiče, aby se řídili přechodným dopravním značením objížďky. Ve směru na Polici nad Metují bude objížďná trasa vedena přes ulice Kostelecká, Padolí, Jungmannova. Žádáme obyvatele uvedených ulic, aby v uvedených termínech neparkovali svá vozidla na silnici z důvodu lepší průjezdnosti městem.

Parkovací plochy při sobotním ohňostroji jsou:

ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, parkoviště u vlakového nádraží, parkoviště u Zimního stadionu a Freiwaldovo náměstí

Děkujeme za pochopení.

Roman Toušek, MěÚ Hronov

Divadelní mini-festival v Lucemburku - červen 2010

DS v Lucemburku pořádá každoročně malou nesoutěžní přehlídku amatérských souborů z ČR a SR. Příští ročník se uskuteční v červnu 2010 (pátek - neděle). Vítány jsou představení menšího formátu jak pro dospělé tak pro děti, nejlépe obojí. Organizátoři přispívají na dopravu (benzín), zajistí ubytování a stravování.

Více informací a přihlášky je možné získat na e-mailu: divadlolux@seznam.cz nebo na tel.: +352 661 070 042.

program zítra

sobota 8. srpna 2009

z p 14:30 a 16:30 - Sál Josefa Čapka (55min.)
Divadlo De Facto Mimo Jihlava
Zelené prasátko

z p 16:00 a 18:00 - ZŠ (50min.)
DS Bit Jihlava
Rubikon

z p 16:00 a 20:15 - Jiráskovo divadlo (75min.)
Divadlo SemTamFór Slavičín
Benátky pod sněhem

dp 17:00 - Park A. Jiráska
Swing Sextet
(koncert)

z p 18:00 - Sokolovna (160min.)
Divadlo SoLiTEATER Praha
Svou vlastní ženou

dp 20:00 - Park A. Jiráska
Jiráskův rap

z p 20:15 - Sál Josefa Čapka
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí (70min.)
Svět podle Kloboučka

dp 22:00 - Náměstí Čs. Armády
Slavnostní zakončení 79.JH, ohňostroj

dp - doprovodný program
z p - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

Jedním z nejvěrnějších festivalových hostů ze zahraničí je Franz Josef Witting, ředitel festivalu v německém Paderbornu. Tentokrát přijel společně se svou ženou Franceskou. A jak se zdá, cítí se v Hronově jako doma.

Vzkaz redakci k článku o KPR:

Milá paní Andělová, příště zkuste rozlišit mezi únavou a soustředěním.

Děkuji, Tereza Skálová, KPR

Odpověď Tereze:

Napsala jsem, co jsem viděla. Pokud jsem se zmýlila, tím líp.

Zdraví -andělka-

Co se vám honí hlavou?

Co to čtete, princí?

Upravit můj profil

Datum narození: 7. srpna 2009 ve 01:22h
Vychází: 7. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.

Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: CZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Přátelé

Wikov MGI a. s. Hronov- Generální partner
 RWE Transgas, a. s.
 VOTAVA CZ, s. r. o.
 EUROVIA CS, a. s.
 Jiří Grätz - CES-EKO
 STRABAG a. s.
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
 Česká spořitelna a. s.
 Sico Rubena, s. r. o. Velké Poříčí
 GD-Net s. r. o., Náchod
 Vodovody a kanalizace, a. s. Náchod
 Optika Malinský
 ČSOB Náchod
 Vitamín, velkoobchod elektro Hradec Králové
 SOLID CZECH s. r. o. Hradec Králové
 Primátor - Pivovar Náchod, a. s.
 Konica Minolta Business
 Solutions Czech,
 s. r. o. Hradec Králové
 CDS Náchod, s. r. o.
 Český rozhlas Hradec Králové
 Veba, textilní závod, a. s. Broumov
 Pekařství „U zvonu“ Náchod
 EKO Delta s. r. o.
 HAŠPL a. s. Velké Poříčí
 BEZEDOS s. r. o.
 DRANA s. r. o.
 VŠ Mix, s.r.o.

FACELIST

12:10 Milan Strotzer Vy syčáci!

13:41 Zuzana Malá a Petra Hanušková založily Společnost přátel ruské avantgardy.

13:42 To se líbí Aleš Bergman a Jakub Korčák.

Napsat komentář...

14:00 Joke Elbers: Svítí sluníčko. Hurá!

15:30 Petr Macháček: Bohunka K. má vidění. Je těhotná? S kým jako?

16:50 To se líbí ... Líbí se to vůbec někomu?

Napsat komentář...

18:09 Libor Ulovec vám navrhl udělat si na Facelistu test „Máte spíš mužský nebo ženský mozek?“

18:23 To se líbí Dough Wright.

Napsat komentář...

19:15 Pavla Pitelová, Petra Grošková a dalších 6 jsou smutné. Kdo za to může?

19:19 Jakub Hulák To jsem nechtěl

20:00 Radmila Hrdinová Tak koho rozpláceme zítra?

Napsat komentář...

21:03 Karla Štaubertová vás pozvala na akci „Rekviem za hronovský trávník.“

21:20 Toto se líbí Karla Štaubertová a 100 dalších.

21:21 Ján Zavarský Karla spí!

Napsat komentář...

23:40 Petr Christov Ó la lá! Chytlo prase!

23:49 Toto se líbí Jan Šotkovský a 3 další.

Napsat komentář...

00:00 Jasanka Kajmanová vložila album

program dnes

pátek 7. srpna 2009

zp 14:00 – Sál Josefa Čapka (185min.)
 Nezávislý soubor Buranteartr Brno
Pan Polštář

dp 15:00 – 01.30 Park A. Jiráska
ROCK FEST JH

zp 15:00 a 22:15 – ZŠ na náměstí (55min.)
 DS Bit Jihlava
Rubikon

zp 16:30 – Sokolovna (55min.)
 DS Vojan Libice nad Cidlinou
Měla babka čtyři jabka

zp 18:00 – Jiráskovo divadlo (95min.)
 DISK Trnava, Slovensko
Výhl'ad

zp 20:00 – Sál Josefa Čapka (95min.)
 LÁHOR/Soundsystem
Diskrétní den

dp - doprovodný program
 zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
 V případě nepříznivého počasí
 se doprovodný program v parku ruší!

„Ako sa to volá – tá dramatická výchova?“
Problémový klub, srpen 2007

„Ako sa to volá – tá dramatická výchova?“
Problémový klub, srpen 2009

Zaznamenala Hana Franková

Sudoku.

Než představení začne...

8	1			2			3
				1			
6	2						
	3	7	6			5	2
			2		7		
	4	1			3	7	8
						1	8
			6				
1			5			4	9

... nebo než skončí.